

[Christmas Møller.]

mentation sagde den højtærede Socialminister overhovedet intet til.

Jeg kan ikke af den Omstændighed, at et Udvalg er blevet enigt, i nogen Maade lade mig imponere, jeg kender alt for meget til, hvorledes man meget ofte stiler mod Enighed og kan presse en Enighed igennem. Jeg sagde til den højtærede Minister, at han mødte velbevæbnet ved at have faaet disse Kræfter til at staa bag sig. Det var bare, for at den højtærede Minister straks skulde forstaa, at han ikke burde glæde sig for tidligt, for det kunde altsaa ikke klare det. Hvis Ministeren ikke og hvis Udvalgsforhandlingerne ikke kan overbevise mig bort fra den Argumentation, jeg har ført her, saa er Stillingen altsaa den, at jeg ikke kan se nogen som helst Grund til, at man ikke ogsaa skulde beholde denne Vej. Jeg siger ikke, at man ikke skal foranstalte Arbejde paa nedsat Arbejdstid, med 3 eller 4 Dages Arbejde i Ugen. Jeg har kun paavist, hvorledes vi her gennem Lovgivningen paa en Række Omraader er ved at bore os ind i et Forhold, saa Staten har faaet en kolossal Magt og Indflydelse og Afgørelse paa dette Omraade. Det har jeg for mit Vedkommende sagt, man maatte være paa Vagt over for, og det Standpunkt vil jeg fastholde.

Søren P. Larsen: Jeg skal kun gøre et Par enkelte Bemærkninger. Jeg maa først sige, at naar man blandt Bilagene til Lovforslaget ser den Oversigt, der findes over de af Arbejdsløshedsfonden udbetalte Tilskud til anerkendte Nødhjælpsarbejder, og samtidig i Motiverne til Lovforslaget læser, at Nødhjælpsarbejderne i den Tid, der er gaaet, trods den i 1933 stedfundne Forhøjelse af Tilskuddene kun er blevet benyttet „i et i Forhold til Arbejdsløshedens Størrelse utilfredsstillende Omfang, jfr. den som Bilag 4 aftrykte Oversigt, hvoraf det fremgaar, at der i et Tidsrum af 14 Aar til Nødhjælpsarbejder kun er ydet et samlet Tilskud paa ca. 2 Mill. Kr.“, saa kan man ikke direkte deraf se, at Bevægelserne i op- og nedadgaende Retning skyldes andet end den Nødhjælpslovgivning, vi har. Jeg kan i hvert Fald ikke finde det, og selv om man har været i Rigsdagen fra 1926, saa kan man dog fornuftigvis ikke andet end gaa ud fra, at naar Ministeren i sine Bemærkninger til Lovforslaget skriver det paa den Maade, saa vil ganske givet enhver faa den Opfattelse. Det er Brugen af Arbejdsløshedslovgivningen, som den har været.

At der saa ligger en Forskydning, som skyldes Tillægsloven, og at vi har Ministeren, som kan supplere, det er en Sag for sig. Jeg er klar over, at man kan ikke skrive alting ind i Lovforslag og i Bemærkninger, men det havde været bedre, om der havde været en lille Smule mere forklarende Tekst paa dette Punkt. Vi faar jo tit ret fyldige Lovforslag fra Ministeren, men paa dette Omraade ser det ud, som om man ikke har faaet det hele med. Det er ikke, fordi jeg tillægger det nogen stor Værdi, men det var Baggrunden for min Argumentation.

Det er givet, at har man Arbejdsløshedslovgivning og Nødhjælpsbestemmelser, saa kan disse Nødhjælpsbestemmelser godt bruges i Magsvejr og saadan i Ny og Næ. Men i samme Øjeblik store Kriser med stor Arbejdsløshed sætter ind, og man saa straks gaar til at gennemføre Foranstaltninger af anden Karakter, saa er det givet, at i samme Omfang man øger det, man kalder Krise-lovgivning, Hjælpelovgivning, Støttelovgivning, for at skabe Beskæftigelse i saadan en Periode, i samme Øjeblik mindsker man ogsaa Mulighederne for at gøre Brug af de Bestemmelser, som den normale Arbejdsløshedslovgivning havde sat ind, og som det var Tanken skulde have været udnyttet i langt stærkere Grad.

Den højtærede Socialminister sagde, at det var Arbejdsløshedsudvalget, der . . . (*Socialministeren* [Steincke]: Arbejdsudvalget!), ja, Socialministeriets Arbejdsudvalg, der havde skrevet det. Det er rigtigt, men naar Ministeren gør Udvalgets Argumenter til sine, og det har Ministeren gjort gennem Bemærkningerne til Lovforslaget, vilde det se noget besynderligt ud, om jeg rettede mit Skyts mod Arbejdsudvalget. Nej, selvfølgelig retter jeg det mod Ministeren, i samme Øjeblik Ministeren har gjort Udvalgets Argumenter til sine. Jeg tillægger det heller ikke saa stor Betydning, om man skal rette Kanonen til den ene eller den anden Side. (*Socialministeren* [Steincke]: Naar De ikke rammer!) Naar jeg ikke rammer — ja ja, jeg kender godt den Type, som søger at dække sig bag et Kontor hist eller et Kontor her. Men det politiske, det saglige Ansvar for Arbejdsløshedslovgivningens Administration, det er Ministerens. Det er lige ud ad Landevejen. Det er til ham, man skal holde sig, og det har jeg gjort i dette Tilfælde, og jeg mener, det er rigtigt at rette Kritikken her.

Ja, der kunde jo gøres flere Bemærkninger om disse Spørgsmaal. Men nu er det jo et Stykke henne paa Dagen, og vi faar Lejlighed til at se Ministeren i Udvalget,